

درمان

شاعر: قدرت الله درمان

خپرندوی: خوست ادبي بهير

د خپرونو لړ: ۱

د پښتۍ ډیراین: وحید کوچی

کمپوز: خالد مقبل

چاپکال: ۱۳۹۴ ل / ۲۰۱۵ ز

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپځی: اسد دانش مطبعه- کابل / ۰۷۰۰۴۴۹۲۹۸

د موندنې ځایونه

خوست: غرغښت کتاب او قرطاسیه پلورنځی

خوست: لمر کتاب او قرطاسیه پلورنځی / ۰۷۷۸۲۸۷۸۴۷

خوست: سباوون کتاب او قرطاسیه پلورنځی

ننګرهار: مازیګر کتاب پلورنځی

ننګرهار: عبدالمجید مومند کتاب پلورنځی، مخابراتو څلور لاری

پکتیا: علمي کتاب پلورنځی

کابل: میوند واټ، پخته فروشی، کوڅې ته مخامخ، احمدي پلازا، څلورم پور دانش

کتابخانه - / ۰۷۷۱۱ ۴۳۱۷

Ketabton.com

شاعر کړم

درمان

شوخی او خلیدونکې نمونې موندلی شو، چې همدا د انساني ژوند خوږې، شوخی او په ذهن کې تلپاتې مرحلې هم دي. خوست ادبي بهیر ویاړي، چې د ډیر کم وخت په تېرېدو نه یوازې د ادب په ډگر کې د بېلا بېلو ناستو (مشاعرو، کره کتنو، مخکتنو، لېکچرونو...) کوربه وو، بلکې د کتابونو د چاپ لړۍ یې هم پیل کړه او دا دی د خپل یو فعال او اخلاصمن غړي قدرت الله درمان ((درمان)) د شعر د مینوالو مخې ته پردي. درمان د خوست سیمې په عمر تاند، خو په شعر پوخ ځوان دی، زموږ باور دی، چې د ((درمان)) په لوستو به مو تر ډېره تېرې شعري ذوقونه خړوب شي.

درمان د همداسې د خوږو زړونو درمان اوسي!

په ټول هېواد او ښکلي خوست کې د ادب د لا غوړېدا په هیله!

درنښت او مینه

خوست ادبي بهیر

درمان

ته درمان د خوږو زړونو!

د خدای وېش عجیبه دی. انسانان یې ټول له غوښې او هډوکو جوړ کړي، د ټولو ظاهري بڼه تقریباً یوه ده، زړونه یې هم د غوښې له یوې نرمې ټوټې رغېدلي؛ خو! هغه چې موږ یې په ساده ژبه د همدې زړه کړنې او غوښتنې گڼو، سره بېلې دي. ډیرو زړونو غوښتي، چې د ډیرو او لوړو ودانیو په لرلو د خپل هوس تنده ماته کړي. ډېرو د مصنوعي ځان د لوړاوي لمن د همدې تندې د سرولو لپاره راتینګه کړې ده او...

خو، ډیرو کمو یې بیا په د فکر کړی، چې د زړونو نوې ماڼۍ ورغوي او زړې هغه لوېدو ته پرې نه پردي. دا ارمان د یوه عاطفي انسان، شاعر او درمان انسان ارمان دی. له ښه بخته چې زمونږ (درمان) هم د همداسې یو ارمان لپاره لېڅې غړلي او تورو، لفظونو او کلمو په مرسته غواړي چې په هر زړه کې د یوه ښکلي ارمان ماڼۍ ودانه کړي. دی تر ډېره په دې چاره کې بریالی هم دی، ځکه په سره پیيلو مرغلرو کې یې د ماشومتوب او ځوانۍ ډیرې

غندنه او داسې نور ټولنيزو او اخلاقي مسايلو ددرمان دشاعري دمحتوا پله درنه کړې. يادې خبرې که څه هم خورا مهمې دي دژوند او ټولنې سره سروکار لري يو ژوندی او دحساس فکر سپړی ورنه اړومرو اغېزمن کېږي. ولې دلته غواړم د ادب په اړه يوې تشې ته اشاره وکړم . او هغه دا چې د ژوند دنورو چارو په څېر موږ په شاعري کې هم دې رد فعل يا دپېښو سره د عکس العمل له دريځه چلن کوو. ددرمان شاعري هم له دغې نيمگړتيا څخه استثناء نه ده. که څه هم شاعر دخپلې ټولنې يو جزء دی اوله ښې بدې څخه يې برخمن دی. او دا هم يوه حقيقت دی چې د سپرې شخصيت ، طرز تفکر او چال چلند په وده او تشخص کې حاکم چاپيريال او شرايط ستره ونډه لري اودادبياتو او شاعرۍ لوړې ژورې هم ورسره تړلي خو شاعر چې دټولنې حساس وينښ او بينا انسان دی الله تعالى ځانگړی استعداد او فکري ځواک ورپه برخه کړی که د علمي مطالعې او زده کړو لمن ونيسي له دې حالته راوتل ورته شوني دي . شاعر کولی شي دخپل نوبت اوژورې او پراخه مطالعې او هنري تجربو پرمټ ټولنې ته راتلونکی انځور کړي دژوند دنورو چارو دسمون او پرمختگ لپاره لار نقشه وښايې او په دې توگه د ټولنې جيلب دسم مسير په لوري ونيسي.

ترکومه چې ددرمان دشاعري دهنري اړخ خبره ده نو ما په خپله پخوانۍ ليکنه کې هم داو ويلي وو چې روانه خوندوره او په تول پوره شاعري يې کړې دپېلگې په توگه دکتاب دسر غزل يادولی شو هغوی وايي.

خلک گوره په اسمان کې ابادېږي

پښتانه دي چې په ځمکه کې ډوبېږي

په جوس تورې يوې گډې گل کرينه

د خوست په سمسور جوس يو وار بيا ښاغلي قدرت الله درمان دخپلې دويمې شعري ټولگې (درمان) گلان کرلي. ددرمان شاعري که له يو پلوه دچا خبره ښه په درز کې دپرمختگ پر لورروانه ده بل لوري ته ښه زيات مينه وال هم لري دا دواړه هغه قرينې دي چې درمان ته دنوي کهول داستازي شاعر مقام ورکوي.

په دې ټولگه کې هم درمان د تير په څېر په زړه پورې شاعري کړې چې له دوو ازادو او يو څو متفرقه شعرونو پرته ټوله منځپاڼه غزليزو نغمو او وېرموپه غېږه کې رانغښتې. له ډېرو تشريفاتي خبرو تيرېږم راځم اصلي موضوع ته. مشهور هندي مذهبي گورو آوشو نقاد ناکامه شاعر او خبريال ناکامه سياستوال بولي . ددوی داخبره تر ډېره بريده شخصا پر ما سمه راځي ځکه چې په داسې حال کې ددرمان په شعرونو نظر ورکوم نيکه ورباندې کوم چې ددوی په څېر شاعري نشم کولای بس دا چې دوی له ما سره د بې کچه مينې له مخې له ما څخه دليکلو غوښتنه وکړه غواړم څو لنډې او موجزې خبرې له درنو لوستونکيو سره شريکې کړم.

له مور سره زياته مينه ولسي محاورې په زړه پورې ردیفونه سوليز طبييت سوچه انساني عاطفه دښکلا ستاينه مينه اود ټولنيزو ناخوالو منطقي

درمان

نو درمان هم له چا کم نه دی همغه تابوت دی له همدغو ناخوالو سرټکونه ده ولې په نوي انداز . پر روان وضعیت يې نيکه يو غوره کنايه ده. دحمزه بابا رنگ هم لري هغه وايي:

بل خوا دې کاته چې مې دروکاته
روږدی په دې غلا يم څه به نه وايې

درمان وايي:

ته چې وايې نوره مه راته راگوره
ښه نو څه وکړم چې نه مې درنه کېږي

د يوې ښې ورتنۍ سربېره دمبالغې صنعت هم لاندې شعر کې د پام وړدی
اننگي دې دسړو اوبو گړي دي
چې ورگورمه نو تنده مې زياتېږي

په صنعت محاوره کې ښه ماهر دی لنډنوم په ښه توگه کاروي لکه دا بيت
که دخوږ زړگي درمان غواړې نو غوږشه
محبت ورته له هر څه نه ضرور دی

يو بل شعر کې وايي:

يوه سترگه چېرته ځان راباندې وینه
ته چې ورک يې الهامونه رانه ورک دي

درمان

دا غزل چې بې ردیفه دی تر پایه ښه ښه بیتونه لری او زما په اند ددوی د کتاب براه الاستهلال يې گڼلی شو. دمطلع لومړی بیت دصنعت ارساد نمونه گڼلی شو. یعنې دلومړی بیت په لوستلو سړی ددویم بیت دمحتوا تشخیص کولی شي. دصنعت تعریض ښې هم پکې شته دساري په توگه وايي. خلک گوره تر اخره ټول خلک هم په اسمان کې نه اباديږي مراد ورنه ځينې دي همدارنگه په دویم بیت کې هم پښتانه عمومي خبره ده خو مراد ورنه دپښتنو ډېرکې برخه ده نه ټول ځکه نړۍ کې تر پښتنو ورسته پاتې هم شته او نه خو ټول پښتانه په زمکه ډوبېږي. همدارنگه په اسمان کې ابادېدل او په زمکه کې ډوبېدل دپرمختگ اوپه شاتگ لپاره د پورنۍ (استعارې) په توگه کارول شوي.

زه د چا له غمه دومره ډېر ژړېږم
په گړوان مې په شرط شولې زرغونېږي

دغم نه ژړا بلکل زړه اوتکراري خبره ده دویم بیت يې ښکلې محاوره او په گړوانه دشلو زرغونېدل په زړه پورې نوې ورتنۍ (تشبيه) ده. داشعر يې دنوښت يوه بله بېلگه:

يو سړي کاروبار غوښتو دویم ووې
نن سبا خو تابوتونه ښه خرڅېږي

که کاروان صيب وايي:

غوڅ يې کړ تابوت يې کړ ستانوم به مې ليکلو پرې
ستا په نامه خاورو ته چينار راسره ځي

درمان

هرانداز يې دلفريب دى خو زړگيه
دا ساده ساده كتل يې دكتو دي

ماته ددرمان فكري پوخوالى او اعتدال سپيڅلې جذبه او انساني عاطفه
تر څه نه زيات دكتو وړ ښكاري.

دليكنې په پاى كې دنظر ماتي په توگه ځينو نيوكو ته صرف اشاره كول
غواړم. ځكه چې درمان تر ما زيات دشعراو شاعرۍ په رمزونو پوهه
دى. دويم دا چې يواځې ستاينه يوصرف دانسان د (انا) يا زه يم تغذيه
كوي دتعمير په موخه نيوكه دژوند دهرې برخي اړتيا ده .

لكه په دې بيت كې دبجرونو ستونزه چې پروفې غلطي هم كېداشي:

پرېرېده رقيبېان خوله باران راوتي خوړونه دي
ته لكه په سره اوړي ديخ گړي سړې اوبه

كه داسې وويل شي:

پرېرېده رقيبېان خو له بارانه وتي خوړونه دي

داهم درواني دستونزې بله بېلگه:

ما گوره په نښتي جنگ كې هم دژوند نارې كړم

دا مـه وايه چې ښكلې مفكوره درسره نشته

كه لومړى بيت داسې وويل شى:

ما گوره نښتي جنگ كې هم دژوند نارې كومه

درمان

په دې شعر كې (يوه سترگه) دخوستي گړدود يوه خوږه اصطلاح ده. د
الهامونو وركېدل داشنا له فراق سره تړل دحسن تعليل ښه بېلگه بولو.
دا هم:

زه حيران يم چې بدل مې له چا واخلم

چې يې مړ كړمه هغه سړى مې ورور دى

دا شعر دمراعات نظير او تعريض صنعت هم لري او دشاعر دفكري عمق
او سوليز طبيعت څرگندويه هم دى.

درمان شاعرانه حجونه هم كوي:

درمانه ځم دنفرتونو شيطانان پرې ولم

دزړه په جيب كې په دې تمه گرځومه تېرې

ياد بيت كې د حسن استدلال سريره دتلميح صنعت هم په ښه توگه
كارول شوى.

دا يې هم صنعت مدح بالذم

په ورځ دقيامت به خداى ته څه وايې ځواب

خونونه دې اشنا په هـربانه اوبښتي دي

درمان په شاعرۍ كې خواږه او ترخه دواړه په خوندوره او زړه راښكونكي انداز

بيان كړي د ادبي صنعت او هنر هنداره يې دتصنع گرد و غبارنلري او ډېر

په طبيعي توگه يې كارولي. ښه رديفونه ولسي محاورې او كليوال تصويرونه

يې هم دستايلو دى. ارواښاد ډاكتر اعظم په وينا:

دا هم يوه بله ستونزه:

لاندې شعر هم دابهام ښکاردی:

خدای ښه وي دا چې دې زموږ پر لوري پښه ماته وي

خدای ښه وي دا چې دغمونو سلسله ماته وي

دقافیه ځینې وړې ستونزې:

د محبت په خاوره پټ یې کړم ظاهر یې کړمه

ورک شوی زړی وم زرغون یې کړمه ډېر یې کړمه

د ظاهر او ډېر غږېږ گراف توپیر لري دواړه هم قافیه کول تیروتنه ده همدې

ته ورته ستونزې دهمدې غزل په نورو بیتونو کې هم موندل کېږي. لکه

خاطر، چاپېر، شاعر، هېر . یوه بل ځای کې توکل، اجل، متل، اوربل،

عکس العمل په غزل کې بیا ټولوم او مبهم په یوه قافیه کې راوړل شوي...

هیله لرم چې دا څو نیوکې ددرمان دناهیلی لامل ونه ګرځي او په اصطلاح

زما دغو ترڅو ته دحقیقي ترڅو په سترګه ونه کتل شي.

ټول کتاب مې ټکي پر ټکي ولوست دهرې غزلیزې ونې ښاخونه مې څنې

وهل او ځولې ځولې خوندونه مې ترې واخیستل ددوئ شاعري دپرمختګ

پرلوري چټک ګامونه اخلي. ښاغلی درمان او دشعر مینه والو ته ددغې

ټولګې مبارکي وایم . دخوست جوس دې تل په ادبي ګلانو سمسوره او

ښېرازه وي.

دسوکاله او ودان افغانستان په هیله

عبدالله صادق

کابل - ملي مارکېټ

۸/۷/۱۳۹۴

په غزل کې د خوشال غوندې جرأت

شعر د پخو خبرو په څېر پخېدل غواړي. ماشوم چې لوی شي خبرې یې

هاله پخې شي، خوځینې ماشومان بیا داسې وي چې په ماشومتوب کې په

خپلو پخو خبرو خلک حیرانوي. ځینې شاعران هم کټ مټ همداسې

وي؛ په ډېر کم عمر کې پاخه شعرونه وایي. خو اکثره شاعران د عامو

ماشومانو په څېر وي چې هرڅومره سترېږي؛ پوهه، تجربه، مشاهده،

تخیل، تفکر او زیرکتیا یې زیاتېږي شعر یې هم قوي کېږي.

د درمان صیب شعر هم ورو ورو پخېږي. تخیل او تفکر یې ورو ورو د شعر

مغزو ته ورننوځي. د لومړۍ ټولګې په پرتله یې د دویمې شعرونه خواږه، روان

او څرګند پیغام لري. خو د لوستلو په وخت کې یې زما پام یوې بلې خوا ته

واړوه؛ خوستیو اصطلاحاتو او ځینو جملو ته.

درمان صیب وایي:

خدای (ج) به وي دا چې دې زموږ پر لوري پښه ماته وي

خدای (ج) به وي دا چې د غمونو سلسله ماته وي

درمان

/تورسپی/ توره پېشو/ دواړه په ديني لحاظ بد گڼل شوي. ملايان وايي چې په کوم کور کې تور سپی ملايکې نه ورځي. توره پېشو هسې لکه چې د تورسپي په تور کې لاړه ده. په کور کې يې خلک نه پرېږدي، بده يې گڼي. وايي چې کوم يو چې په کور کې وي کور سپېره او نيستمن کېږي، که څه شى يې وختلو هغه هم سپېره کېږي نو همدې باور دا اصطلاح زېږولې چې لاس يې تورسپي/پېشو خټلى. يعنې سړى سپېره او نيستمن دى او يوه يې نه دوې کېږي.

مينه غواړم، کبر نه کړم چې په چا باندې يې گوري

که تنى دى که گريز دى که منگل دى ، ورته ناست يم

/په چا کتل/ او /کبر نه کول/ د مرکو او جرگو خبرې دي. په خوست کې د سترو قومونو خپل خپل نرخونه (د جرگو، مرکو اصول او قاعدې) مالومې دي. څوک چې دعوه له مخامخ لوري سره په نرخ خلاصوي نو وايي چې لار ورسره کوم خو که په نرخ يې نه خلاصوي او له شريعتنه هم جگ شي نو کېرجن بلل کېږي او دا هم ويل کېږي چې غره ته وخوت. خوڅوک چې کبر نه کوي وايي چې په نرخ يا په شريعت يې ورسره گورم، ورته ناست يم.

منمه چې په زړه کې بلا ډېر ښکلي ساتمه

خو ته پکې د سوي لاس په څېر يې محترمه

/سوی لاس/ د سوي لاس ساتل ځانگړى پام او توجه غواړي. اصطلاحاً د نازک او مهم شي ساتلو په وخت کې هم ويل کېږي چې د سوي لاس په څېر يې ساتل پکار دي.

درمان

کله چې زلمى ونومول شي ترهغې د جينى کور ته د رواج او دستور له مخې نه شي ورتلى چې ترڅو يې/پښه ماتى/ نه وي شوى. زلمى د يو شمېرېږدې خپلوانو سره مل د جينى د خپلوانو په مشوره په يوه ټاکلي ورځ د جينى کره د مېلمستيا لپاره ځي، د جينى کره هم ځينې خپلوان راغلي وي. زلمى(زوم) په هجره کې ناست وي د کلي شوخ ځوانان ټوکې ټکالې پرې کوي خو يو وار به کور ته هم ننوځي. هلته نو بيا خداى(ج) دې ساته، د پېغلو له خوا سل نخرې وي، يا د کټ پرې نه وي خو ريځايي ورباندې وي چې زوم په ناڅېرې کې ورباندې کېږي پښې يې پرسر واوړي، يا به غوړ جام په يو لاس پورته کوي او خو کله چې زومگيري (پښى ماتى) وشي نو د زلمي پښه د جينى کور ته ورماته شي. پښه څوک د واده په ورځ، ځينې د لاسنيوي په ورځ او ځينې نور يې په کومه بل ورځ کوي.

رښتيا که وي رقيب دې د آنې سړى هم نه دى

جانانه خو چې تاته دومره گران دى په ما گران دى

(آنا/ آنه): هندي نرينه نوم دى. د پخوانۍ سکې د شپاړسمې برخې باور يې لره. خو د سکې د ارزښت په کمېدو سره آنه ډېره بې ارزښته په دې شوه چې هسې هم د سکې شپاړسمه برخه وه. څوک يا کوم شى چې ارزښت يې ډېر کم او يا د نشت برابر وي نو خلک ورته وايي چې د آنې هم نه دى؛ يعنې د آنې هومره ارزښت هم نه لري.

زمونږ تقدير هم څه د تورو سپو خټلى لاس دى

مونږ د اختر په ورځ کې هم وو هديرې ته روان

درمان

ستا په ښو کې مې زړه پاتې شو ما څه کړي وای
لکه ورېښمین زړوکی خپله خښیده پر غڼو

منې کنه اخبر دې هم له خولې نه (واه) ووتل
زه خو شاعر یم په خبرو راولمه تیږه

د سیند په منځ کې مې ولاړه کشتی وچلېده
له دې نه ښکاري چې مورکی راته دعا کړې ده

ما سره که جوړ دی او که وران دی په ما گران دی
څه کوې! جانان خو نو جانان دی په ما گران دی

ته چې زما تر مخ رقیب سره تېرېږې خاندې
گوره په سر د جنازې، سندرې نه وایي څوک

درمان صیب ته د لاهنري بیانونو د هنر او جرأت په هیله.

ساده حیدرخېل

جدي ۱۳۹۳

درمان

د درمان صیب په شاعری کې مې داسې بیتونه هم ولیدل چې په لوستلو
مې بې اختیاره له خولې واه ووتل؛ هېڅ په هېڅه د پاچا د مخالفت په
منطقي ډول غندنه، د خولگیو په بیان کې د خوشال خان غوندې جرأت، په
آیینو د تیاکو راختل، په غڼو کې د زړوکو خښېدل/بندېدل، د تېرو غږول، د
مور په دعا په سیند کې د ولاړې بېړۍ روانېدل، په خامه پلمه د پخو تیاکو
چاودېدل، په هرحال کې د جانان ستاینه او د جانان په رضا راضي کېدل او
ځان (مین) له جنازې (له مړي) سره او د یار خندا له سندرو سره تشبه کول
هغه څه دي چې د درمان شعر ته یې د ډېر خوند او رنگ ترڅنګ درماني
بڼه ورښلې:

ځان ته گوته ونیسه چې تا وطن ته څه کړي
هسې گني څله د پاچا مخالفت کوې

بیان مې د خولگیو ښه جوت دی په غزل کې
ما کړی د خوشال هسې جرات دی په غزل کې

ملامت نه یم چې په زړه مې راختې تیاکې
د نظر تاو د کړلې ډېرې ایښې تیاکې

بانه د مه زمبه نگاره زړه مې چوي له درده
گوره څه خامه بهانه غواړې پخې تیاکې

خپلې خبرې

نه پوهېږم په خپلو شعرونو څه وليکم ؟ زما شاعري دومره پېچلې نه ده چې شننې او تحليل ته دې اړتيا ولري ، نه مې هم په شعر کې د ځينو خلکو غوندې لغات پراني کړې ده ، چې خلک دې پرې په اسانه پوه نه شي ، ما لکه د ارواښاد مصري خان خاطر په څېر ساده او کليوالو خبرو ته په ساده او کليوالي ټکو د سندرو جامې وراغوستي دي ، هو! يوه خبره چې بايد ياده شي هغه زما په شاعرۍ کې د ځينو سيمه يزو اصطلاحاتو کارول دي ، چې هغه اصطلاحات هم ښاغلي ساده حيدرخېل صاحب په خپله ليکنه کې په ډېره ښه توگه واضح کړي دي ، چې د زړه له کومې مننه ترې کوم ، زه مې د خپلې ټولگې ښه او بد تاسو ته پرېږدم . هيله لرم چې خپل ښک او رغنده نظريات رانه ونه سپموي . په پای کې د خپلو خبرو په پلمه د اوسني دور نوښت گر شاعر ښاغلي ممتاز اورکزي دا بيت راوړم او بس...

په خپل شعر مې تبصره دا وه ممتاز

چې بس لږ څه ورنږدې يم ښه نه يم

په مينه

قدرت الله درمان

۶ عقرب ۱۳۹۴

غزل

خلک گوره په اسمان کې اباديږي
پښتانه دي چې په ځمکه کې ډوبيږي

يو سړي کاروبار غوښتو، دويم ووې
نن سبا خو تابوتونه ښه خرڅيږي

زه حيران يم خدايه چرته پناه يوسم
ستا په کور کې چې هم خلک وژل کيږي

د رقيب کيسو ته مه گوره ملگريه
غږ نو کله په نظر پسې رسيږي

درمان

زه د چا له غمه دومره ډېر ژړېږم
په گړېوان مې په شرط شولې زرغونېږي

ته چې وايې نوره مه راته راگوره
ښه نو څه وکړم چې نه مې درنه کيږي

زه شاعر یم د کاروان بابا خبره
دروغ نه وایمه ښکلي مې خوښيږي

په مړۍ د مسافرو ذکر وشو
خدای منې که په مړۍ مې شخوند تیريږي

چې په تورو خاورو موږ نه شي درمانه
وړې نفس په بل رنگه نه مړيږي

درمان

بېخ د وځي د چاپلوسو انسانانو
لکه تاندې لښتي هر لور ته کږيږي

انگي دې د سړو اوبو گړي دي
چې ور گورمه نو تنده مې زیاتيږي

يوې ماشومې خدای ته داسې سوال کولو
باران ونکړې زمونږ خېمه څڅيږي

زه چې ستا د دیدن خبر له خدایه غواړم
رقيبان دې لکه سپي راته غپيږي

صدقه شم د زیږه پښتون له خویه
ښه غمي له سختو تیږو تراشل کيږي

خدایه خپلې مریضۍ ته خپه نه یم
خپه دېته یمه موږ راته غوړيږي

یا به زه وم یا رقيب ، نو دواړه نه شي
ښکلیه اور او اوبه نه سره چليږي

دوه بیتونه

هرې خواته ویر دی او ماتم دی کلی داسې دی
دلته په قدم قدم کې غم دی کلی داسې دی

هو منم سپرلی دی خو زه تمه د گل نه لرم
اینبی چا په پوله پوله بم دی کلی داسې دی

درې بیتونه

چې دا د قیامتونو علامې نه دي نو څه دي
انسان چې په انسان پسې چېرې اخیستې دي

ولس مې د یو بل غم شریکی ته وزگار نه دی
هر چا د خپلو مړو جنازې اخیستې دي

ته گوره پښتنو ته د نفاق له برکته
ته گوره لکه سپک خلی ویاړې اخیستې دي

((وړي))

گرمي ده ډېره
زړه مې پرې سوځي
زیږه غنم دي
تنکي لاسونه
سپینې خولې یې
په مخ راماتې
زه یې له ورايه
په تماشه یم
غربت یې ډېر دی
چپل یې پرې دي
د غنم دروزه

غزل

چې د عشق او یارانې خبرې نه دي
ورکوه یې د فایده خبرې نه دي

لږ خو کېنه لا وختي دی بیا به لار شې
لا مو کړي سره دوې خبرې نه دي

شعر د مینې او الفت ډکې خبرې
شعر یواځې د جگړې خبرې نه دي

یې پښه کې لاره
یو اخ یې وکړ
اسمان یې وکوت
یو څه خو غواړي
خو څه به غواړي
درد په هغې دی
خو ما محسوس کړ
زما په زړه کې
لیکه شوه تېره
تراخ یې جار شم
زه ترې قربان شم
یو څوک خو ورشئ
پلار ته یې وایئ
«له ما د خټه غنم واخلي
په شین خالی د وړي نه راټولونه»

غزل

د غزل او د تپې اندیوالی ده
که زما او د هغې اندیوالی ده

په لمبه ، لمبه رخسار د خولو څاڅکي
د باران او د ډېوې اندیوالی ده

پاگل نه وم زه په هر څه پوهېدمه
مې خبر دی ما به وې اندیوالی ده

چې له سترگو نه یې تېر شې نو یې هېر شې
دا د دغې زمانې اندیوالی ده

یوه ښکلې او یو ښکلی سره ناست دي
د بادام او د پیستې اندیوالی ده

دا چې رنگ مې تور اوښتی دی درمانه
دا مې کړي د لمبې اندیوالی ده

د وړو، وړو خبرو د قربان شم
درنېږدې د سریندې خبرې نه دي

په سهار مو رنگ الوتی وو همدومه
نور مې یاد د هغې شپې خبرې نه دي

د نفرت په باب غږېږې څه ورکېږه
ستا خبرې د انې خبرې نه دي

پوره کال وشو غزل لیکلی نشم
پوره کال کړي هغې خبرې نه دي

هغه خلک اوس دعوه د نریتوب کړي
هغه خلک چې د یوې خبرې نه دي

زه خو سپینې، سپینې وایمه درمانه
خلک دې وایي چې خوږې خبرې نه دي

غزل

د زړه ورغلي پهرونه به مې خولې نه کوي
سترگې دې پوهې کړه چې ست د يارانې نه کوي

چې نه راځي، صفا دې وايي، زړه مې نه بدیږي
خو په دروغو د له ما سره وعدې نه کوي

زه که کوم عیب لرم نو مخامخ د وايي راته
خو پسې شا د څوک په ما پسې کیسې نه کوي

هغه سړی چې جنازه پسې مې نه اودرېدو
هغه سړی مې دې دعا د فاتحې نه کوي

د شفقت او عاطفې اخيري حد وگورئ
تبه زما وي خو خوبونه مې ادې نه کوي

نه راته مینه راکوي نه مې نفرت ته پرېږدي
ياري مني خو يار له ماسره کیسې نه کوي

زه يې د تېر عمر په حسن باندې وغږېږدم
ويل يې درمانه گل خو ټول عمر وږمې نه کوي

غزل

چې الوتې مې له ژونده رنگ او نور دی
د بېلتون مريض وهلی دی رنځور دی

دې خبرو خو مونږ شل ځایه تقسیم کړو
دا مې دوست دی، ها دوښمن دی دا تریور دی

زه چې تاته درنېږدې شمه نشه شم
څخېدلی دې په خټه کې انګور دی

غزل

تا بړند کړي دي بانه، خبرې نشته
وچه شوي مې ده خوله، خبرې نشته

د پښتون په سیمه مرګ داسې دېره دی
ته وا هېڅ د ژوندانه، خبرې نشته

«چې ته نه وې زر خبرې مې په زړه وې
چې ته راغلي اوس پنځه، خبرې نشته»

دا غزل چې د هر چا وو خوښ مې نه شو
دې غزل کې مې د زړه، خبرې نشته

څه ژوره خاموشي ده وارخطا یم
مخامخ یو زه او ته، خبرې نشته

که رقیب مو له منځ ووتو درمانه
زما او ستا تر منځه څه، خبرې نشته

زه حيران يم چې بدل مې له چا واخلم
چې يې مړ کړمه هغه سړی مې ورور دی

په نړۍ د نفرتخېلو پاچاهي ده
محبت پکې په مثل د مزدور دی

دا د مخ رېحان د چېرې مړاوی مه شه
د زړه بام مې په همدې باندې سمسور دی

که د خوږ زړگي درمان غواړې نو غوږ شه
محبت ورته له هر څه نه ضرور دی

غزل

له تا به هېر وم خو له ما نه هیرېدې ملگریه
په هره لار په هر قدم مې یادېدې ملگریه

خود به په ټول کلي وېرمې راخوږېدې ملگریه
هغه چې داسې خلاصې ځنې گرځېدې ملگریه

اوس تنهایی په ملا مات کړی یمه زړه مې مات دی
پخوا ډاډه وم ځکه ته مې درلودې ملگریه

غزل

خوله مې درجار خو په يو شرط که دې روژه ماته وي
که جنتونو ته دې ياره دروازه ماته وي

خدای ښه وي دا چې دې زمونږ پر لوري پښه ماته وي
خدای ښه وي دا چې د غمونو سلسله ماته وي

په مړه تصوير دومره تسل د زرگي کله کيږي
خو بيا هم ښه دی څه نا څه پرې اندېښنه ماته وي

بې رنجو سترگې او بې خاله زنه داسې ښکاري
څنگ چې غزل کې ردیف مات وي قافیه ماته وي

ستا په يادونو کې تر دې حده مشغول وم اشنا
زه چې خبرېږمه سحر وي ټوله شپه ماته وي

خاونده ته خو مې درمان اشنا ته خبر پېښوي
بېگاه مې خوب لیده چې لاس کې مې آينه ماته وي

ما واره عمر په غزل کې شاعري کړې ده
له مانه مه غواړه نظمونه قصیدې ملگریه

لکه دا ستا هسې تسل مې د زړه نه پرې کيږي
په تصویرونو دې ما ډکې کړې ټوې ملگریه

زه دې په بیا ووايه ، بیا ووايه ستړی کړمه
خو ستا له خولې نه راونه وتې ټپې ملگریه

درمانه زه مينه سکه د دين حصه گڼمه
زه خو ولاړ یمه په دغې عقیدې ملگریه

غزل

خدایه سپوږمۍ ده که هغه ده پر بلی ولاړه
څه زړه رابښکونکي نظاره ده پر بلی ولاړه

نری شمال یې د گردې کمیږي لمن ښوروي
لکه د مني میاشت کږه ده پر بلی ولاړه

بیا یې د چا سره وعده د ملاقات ایښي ده
هغه چې داسې ټوله شپه ده پر بلی ولاړه

ما وې چې څنگه خوشبويي په واړه چم خوره ده
د سرو گلونو گلدره ده پر بلی ولاړه

د ځوندیدارې لوپټې پیڅکه یې تاو له رخسار
په گوتو جوړه آینه ده پر بلی ولاړه

درمانه زه به یا قربان ورسره خود وایمه
د غرنۍ ژبې ټپه ده پر بلی ولاړه

((مینځه))

هو گرانه منم درسره
چې مې وعده کړې وه
چې نور الفت نه پالم
او یارانه نه کوم
خو زه ښښه غواړم
زه دروغجونۍ شومه
خو دا په دې چې گرانه
زه مینه دین ، مینه ایمان گنمه
په دې نفرت نفرت ماحول کې چې هم
لا یارانه کوم الفت پالمه
ځکه !

چې زه په مینه ژوند تېروم
ځکه !

چې شر سره مې نه لگيږي
ځکه !

چې کرکه مې په زړه کې نشته
ځکه !

نفرت مې په فطرت کې کې نشته
ځکه !

په مینه کلک ایمان لومه

غزل

يو دې په شنو سترگو کې ليکه د رنجو نه وينم
نور دې په درست وجود کې ياره چېرته خو نه وينم

له دې نه پورته به څه حد د بېغورۍ وي اشنا
په گردي کال کې دې تصوير د انگو نه وينم

چې د رقيب پر وړندې ماته په خندا شي راشي
زه په بې ننگه يار کې دغومره پښتو نه وينم

دا خو منم چې د نړۍ ادبيات مخکې لاړ دي
خو پکې ساری د خوړو ، خوړو ټپو نه وينم

که دې د خدای لپاره مينه کړه نو راشه اشنا
کنه وي توان زه د نټکۍ او د بنگړو نه وينم

زه تر هغې ددې محفل رنگيني نه منمه
جانانه ستا نرگسي- سترگې چې تر څو نه وينم

د کلي لوی واړه شکمن دي درمان گله اشنا
نور دلته مه راځه چې مخه د لانجو نه وينم

څلور بيتونه

د زړگي د درد ټکـوره راته گـوره
د هجران له اور مې ژغوره راته گـوره

ستا غزل له مانه سل وارې بهتر دي
يا غالبه يا ټاگوره راته گـوره

اې زما پر سوځېدو دې زړه بد نه شي
راته گـوره، راته گـوره، راته گـوره

تورې سترگې دې دي بار په الهامونو
څو غزل راباندې پلـوره راته گـوره

دوه بيتونه

ته چې وايې ته راته دعا کړه نوره څه وکړم
خدایـږ خو دې د ټول وطن پاچا کړه نوره څه وکړم

اوس نو پرې پاسته قدم راواخله وېره مه کوه
لار مې په بڼو درته صفا کړه نوره څه وکړم
.....

دوه بيتونه

گډ دي پکې دومره ډېر خواږه شعر دې ليکلی دی
آخ الله سړيه څومره بڼه شعر دې ليکلی دی

دومره ډېر صفت يې د ځان واوریده نو ويې وې
واه درمانه واه زما په زړه شعر دې ليکلی دی

غزل

اوس مې نه پرېږدې ملا اوس ماته نصيحت کوې
وخت به وي چې ته به د ساقيانو امامت کوې

ووايه تر کومې به بدي د محبت کوې
خو به ناست مورچل کې يې تر کومې به نفرت کوې

گرانې ده که دا ښکلي دې چېرته په لار راوستل
هسې پرې خواړي کوي او هسې پرې محنت کوې

خو به مې جانانه ارمانونه په لمبو سوځې
خو به غېږ ته نه راځې تر څو به بغاوت کوې

ځان ته گوته ونيسه چې تا وطن ته څه کړي
هسې گني څله د پاچا مخالفت کوې

دا د بېلتون غم که دې په غر کېښود اوبه به شي
افرين درمانه چې تر اوسه مقاومت کوې

غزل

گډ کړې چې مې رنگ د محبت دی په غزل کې
ما کړې د رنگونو امامت دی په غزل کې

پیدا مې ځکه دومره ډېر خوږلت دی په غزل کې
چې گام په گام مې کړې ستا صفت دی په غزل کې

ورکړې مې الفت ته اوليت دی په غزل کې
ما کړې د نفرت څخه نفرت دی په غزل کې

بیان می د خولگیو ښه جوت دی په غزل کې
ما کړی د خوشال هسې جرات دی په غزل کې

راوستی دغو دریو لوی قیامت دی په غزل کې
سرگم دی که سرود که موسیقیت دی په غزل کې

ما کړی له جنگونو بغاوت دی په غزل کې
ساتلی می تل خیال د انسانیت دی په غزل کې

درمانه اوس می فکر سلامت دی په غزل کې
درمانه اوس می کړی ریاضت دی په غزل کې

غزل

د یوه ښکلي تصویرونه رانه ورک دي
د ژوند واړه امیدونه رانه ورک دي

یوه سترگه چېرته ځان راباندې وینه
ته چې ورک یې الهامونه رانه ورک دي

مونږ پراته یو لکه خاورې بې غروره
ښکلي نه یو چې ځانونه رانه ورک دي

ژوند کومه خو چې ته راسره نه يې
تش کالبوت يم اندامونه رانه ورک دي

بلبل غړيه خوش مزاجه گل اندامه
ستا ستايلو ته لفظونه رانه ورک دي

لکه گونگ درته ولاړ يمه درگورم
د خبرو سيلابونه رانه ورک دي

درمان گله نن يې بيا راته خندلي
دا چې ځمکه اسمانونه رانه ورک دي

غزل

شپه که څه د کال هومره اوږده وه خوب مې وه نه کړ
ستا د نه راتللو اندېښنه وه خوب مې وه نه کړ

اخ څه جنتي غوندې صحنه وه خوب مې وه نه کړ
څوک مې د زړگي په سر ویده وه خوب مې وه نه کړ

ستا د بنگړو جن مې غلی غلی اوریده پکې
ښکلي سندرېزه غوندې شپه وه خوب مې وه نه کړ

يو ساعت يې هم د خوشالو تر بريده نه پرېښوم
تاو رانه د هجر دايره وه خوب مې وه نه کړ

بيا به يې د کوم کمبخت ادکه بوره کړي وي
چم کې د چورلکو بدرگه وه خوب مې وه نه کړ

ټوله شپه مې گله په اسمان کې ستوري وشمېرل
بله راته ستا د ياد ډېوه وه خوب مې وه نه کړ

مينه نه وه، يار نه وو، درمانه خوند يې چېرته وو
ژوند مې د ازغيو بستره وه خوب مې وه نه کړ

غزل

لکه خزان يې د سپرلي تنکۍ غوټۍ خوړې
دې رواجونو بلا ډېرې جينکۍ خوړې

زما پېزوان او تنکۍ خاورې شه رادرومه اشنا
زياتي پردېس کې د پرديو مزدورۍ خوړې

ته دې د خپلې پستې غېږې خوب راولوره
بيا ملامت يم که مې بيا د خوب گولۍ خوړې

پښتنې پېغلې په کورونو اندېښنو زړې کړې
 پښتنو ژنيو په سفر خپلې ځوانۍ خوړې

تاته د ټيک د اخيستو وعده کې پاتې راغلم
 څه ډلۍ توی کړلې او څه شولې مرغۍ خوړې

خدای څه خبر ته به پکې خپل تصویر لیدی شې کنه
 ما خو د زړه وینې اشنا په شاعری خوړې

درمانه خدای څه خبر چې مونږ ته څه ښېرا شوي ده
 مرگي ناترسه دلته ډېرې زندگۍ خوړې

غزل

ملامت نه يم چې په زړه مې راختې تڼاکې
 د نظر تاو دې کړلې ډېرې ايښې تڼاکې

باڼه د مه زمبه نگاره زړه مې چوي له درده
 گوره څه خامه بهانه غواړې پخې تڼاکې

کله نا کله مې د تورې گزار نه غوڅوي
 کله نا کله خو مې تشې کړې کيسې تڼاکې

غزل

د هجر شپه وه زه او زړه مې وو پراته پر غنو
ته راته وایه بڼه نو څنگه وی ویده پر غنو

په انگیو دې د زلفو څوکې مه خوروه
په گلابونو چا جوړ کړي دي ویره پر غنو

ستا په بڼو کې مې زړه پاتې شو ما څه کړي وای؟
لکه وربښمین زړوکی خپله خښیده پر غنو

په دا ازغنه لار چې تا پورې درتلم لالیه
ځان ته خفه نه وم خو زړه مې خوږیده پر غنو

زه د هغې نرگسي سترگې څنگه مچي کړمه
ته راته وایه سپرې څنگه کېږدي خوله پر غنو

توکل په خدای ښه نن مې دې بیا بڼو ته ډېر وکتل
توکل په خدای ښه درمانه وامې چاوه زړه پر غنو

چې ته غږېږې مونږه ښو بدو ته نه گورو خو
یاره له واره کړو په واه واه باندې خولې تیاکې

پرېږده چې نن دې د غرور په غونډۍ وڅېرمه
پرېږده چې بڼې دې په دیدن پسې کړم پښې تیاکې

ته څه خبر یې چې پردی مزدوری څه ته وایي
د پاچا زویه ته به خود نه پېژنې تیاکې

غربت به څو پورې درمانه ستا لمن نه پرېږدي
ته به ترکومې په ورغوي گرځوې تیاکې

غزل

ته چې وايي شېخه مينه جرم دی غذاب لري
وښيه چې داسې مسله دې کوم کتاب لري

ما چې يې د سترگو صفت کړو هغې په ناز ووې
زه دې څار له سترگو شمه څه ښه انتخاب لري

هسې نه د زړه دنيا مې بله باندې واړوي
مه پټوه سترگې دې تاثير د انقلاب لري

تاته دې د خپلې خولگۍ هسې اهميت نشته
سمه د خرما په څېر ده خوند لري ثواب لري

هغه د حيا په څادر پټه پښتنه پېغله
نه ! ليدۍ يې نه شې په مخ وه جوړې نقاب لري

ته خو د درمان د ژوند کتاب په دقت ولوله
هره يوه پاڼه يې ځانگړې د عشق باب لري

غزل

په رگ رگ کې مې ودان شولې سړيه
لکه ځان راباندې گران شولې سړيه

تش کتې مې گني نور مطلب مې نه وو
خو ته هسې بدگمان شولې سړيه

د مذهب کيسه د هر چا بېله ، بېله
خو دا ښه شوه چې انسان شولې سړيه

دا دې کومه بې رځي راسره وکړه
چې زه راغلم ته روان شولې سړيه

له خوږو خوږو کتو نه دې مننه
په دې پوی شه چې جانان شولې سړيه

اوس په تا پورې ده کوم چې دې لورېږي
هم مې درد هم مې درمان شولې سړيه

غزل

دا خو ځکه دومره ډېر تاثیر لري زړه وړونکي دي
سترگې يې دوې غبرگې شهزادگۍ باڼه ساتونکي دي

خدایه راته خبر پېښوې هر څه پېښیدونکي دي
تاو مې له زړگي نه د یادونو ځان وژونکي دي

څنگه خولگۍ درکړم اشنا څومره ډېر لیدونکي دي
نن سبا خو یاره دیوالونه حال ویونکي دي

زه خو د رقیب له انتخابه خبر نه یم خو !
ماته یې په ټول وجود کې سترگې زړه راښکونکي دي

نن سبا دې یاره د ښایست موسم ښه گرم دی
نن سبا دې یاره په زرگونو پیروونکي دي

اوس چې دې درمانه د زړگي وینې ورگډې دي
اوس دې په هر ځای کې د غزلو خوښونکي دي

غزل

دا چې داسې یارانې ته زړه نا زړه دی
دا سپری د ژوند له خونده خبر نه دی

ایسار کړی زړه ښونکي بېلتانه دی
دا مین دې نوره تنگ له ژوندانه دی

دې سپري ته پلار گټلي ده گرم نه دی
دا چې داسې تر تنکي بریزر اوده دی

خوشبویانې د جنت محسوسومه
سر مې ایښی د مورکۍ په زنگانه دی

درمان گله پیغورونو ته جوړ نه شو
بس دی درومه زیاتي لمر په راخاته دی

بد مې راځي څوک چې ستا په حسن انتقاد لري
ته مې لکه خپله شاعري راباندې گرانه يې

اوس دې هېرول راته ناشوني دي قربان دې شم
اوس خو مې حصه يې د زړگي راباندې گرانه يې

تاته به دا ستا د گرانښت څومره اندازه ښيم
نه ! حساب يې نه کيږي بيخي راباندې گرانه يې

اوس چې دې درمان تش تصور د بېلتانه وکړم
رامې شي په ذهن بېخودي راباندې گرانه يې

غزل

راشې رانه يوسې بې خوبي راباندې گرانه يې
ته لکه کلاسيکه موسيقي راباندې گرانه يې

راشه ته د خپل حسن تاثير له مانه وپوښته
اخ لکه د شنو بنگو مستي راباندې گرانه يې

تاته به د ستا د غمزنګي ښکلا څه وایم
سمه لکه پاڼه د بېري راباندې گرانه يې

غزل

په نفرتونو د زړگی کړلو صنمه تیرې
له دې نه وروسته به په زړه پورې تپمه تیرې

اوبه به یم خو حوصله مې د فولادو جوړه
ته به مې گورې چې زه څنگه نرمومه تیرې

زه لارویان د محبتپه گلابونو ولم
د نفرتونو لارویو ته ساتمه تیرې

ښکلي کم نه دي خو چې ته مې انتخاب کړې پکې
ښکلیه په غره کې وي یوه نیمه اهمه تیرې

منمه ستا لاس ته راوړنه به اسانه نه وي
چې غمی غواړمه نو خود به ماتومه تیرې

ته به تر څو پورې اشنا ځان بې خبره ساتې
زه به ترکومې په دیوال درغورځومه تیرې

منې کنه اخبر دې هم له خولې نه (واه) ووتل
زه خو شاعر یم په خبرو راولمه تیرې

ریاره څه وایې هغې زما غزل اورېده؟
یاره په خوله د برکت شه اړومه تیرې

درمانه ځم د نفرتونو شیطانان پرې ولم
د زړه په جیب کې په دې طمعه گرځومه تیرې

غزل

کلونه چې د ستا په بېلتانه اوښتي دي
جانانه تورې وينې مې په زړه اوښتي دي

په ورځ د قيامت به خداى ته څه وايي ځواب
خونونه دې اشنا په هر بانه اوښتي دي

برند بانه ولاړ يې رقيبېان دي ټيټې سترگې
ښکاره ده پر مغلو پښتانه اوښتي دي

زما په بېرته تگ باندې چې ته نه وې خفه
تک سره دې له ژړا ولې ليمه اوښتي دي؟

خامخا که ورک شو نه سپينچکه ځای مې ته يې
زړگي ته مې د ستا د نظر غله اوښتي دي

اوس دې نو درمانه مينه نشم پرېښودلې
اوس نو له ورخونو نه اوبه اوښتي دي

غزل

څه کار پيدا کومه څه روزگار پيدا کومه
د ژوند د ښه کيدو لپاره يار پيدا کومه

زړگيه د زړگي ناسور زخمونه پرې گنډمه
چې گرځم ورته ستا د زلفو تار پيدا کومه

بازار کې مې هېچاته د شهرت ضرورت نشته
ياقوت يم ځان ته خپله خريدار پيدا کومه

تصوير دې په بټوه کې راسره ځکه ساتمه
زړگي ته پرې څه ډاډ او څه کرار پيدا کومه

په هره يوه ښکلا پسې چې سترگې گرځومه
له دې لارې اشنا پروردگار پيدا کومه

د ژوند سختو حالاتو ته زړه نه بايلم درمانه
په مثل د اوبو يم ځان ته لار پيدا کومه

غزل

چې ستا دغه ښايست وي او زما نظريازي شي
لوگي دې بيا تر منځ د جهان واړه سپلني شي

له هرې خوا چکچکې شي له هرې خوا غورځي شي
ورگډ چې په اتڼ کې د ريحان* غوندې ژنکي شي

زما د نظر تاو به هم منې چې درته گورم
راماته دې نرۍ نرۍ خواله په انگي شي

* کبير ريحان

غزل

د محبت په خاوره پټ يې کړم ظاهر يې کړمه
ورک شوی زړی وم زرغون يې کړمه ډېر يې کړمه

دا ته چې وايي له يارۍ نه په لاس څه درغلل
په سترگو ړوند شي شېخه نه وينې شاعر يې کړمه

خبر شوم نن هغې زما تصوير ته اور واچوه
راته ښکاره شوه په تمامه مانا هېر يې کړمه

پرېږم نه د انسانيت ځنځير تړلی يم
دا چې رقيب ته هم څه نه وایمه خاطر يې کړمه

زمونږ په چم کې د بادونو موسم بيا راسر شو
دسمال دې راکړه چې له غاړې نه چاپېر يې کړمه

زه وم ولاړ رقيب مې يار ته ورتړ غاړې وتو
که مړ يې نه کړم د مرگي په غاړه تېر يې کړمه

غزل

مغلو سترگو دې که لږ هم دلسوزي ونه کړه
زړه مې پښتون وو زړه مې هم ورته زاري ونه کړه

بې ننگه يار راسره دغومره ځواني ونه کړه
تش په سترگه يې هم د عيد مبارکي ونه کړه

د وخت جابر که راته پښې او لاس په زور وتړل
وياړم پدې پښتون ضمير مې غلامي ونه کړه

د سفر ورځې به زه خاورې په خوند تېرې کړمه
په مسکو شونډو دې اشنا خداي پاماني ونه کړه

منم تندی دې په سجدو باندې داغ، داغ کړلو خو
بدبخت يې ډېر، د چا په زړه دې پاچاهي ونه کړه

زما له پښو ملگرو تل تېرې ويستلي دي خو
ما د ملگرو سره کله غداري ونه کړه

نگاره گلاب مخيه سنځل بويه چېرته ورک يې
زر راشه هسې نه وي چې بې خونده پسرلي شي

ته وگوره چې دا به د عشق کومه مرتبه وي
جانانه په سترگه کې چې د اختر مبارکي شي

نو زه گورئ هغه ولس په مړو حسابومه
چې مينه په پيسو شي او شاعر يې درباري شي

درمانه چې هر بيت يې د زړگي په وينو ليکې
نو خود به د هر ځای کې د غزل ثنا خواني شي

غزل

ذهن زما د خمارونو پر پالنگ پروت دی
په انگیو کې د لپې لپې بنگ پروت دی

خدای څه خبر نور به زه له چانه متاثر وم کنه؟
خو په غزل کې مې دا ستا د شونډو رنگ پروت دی

دا ستا د حسن جنگیالیو پکې شپې کړي دي
د زړه محل مې لکه وړان دارلامان ږنگ پروت دی

غزل

چې په پارچنو شونډو تا وکړه مُسکا لالیه
ایله بیله په ما کې وچلېده سا لالیه

کړم په پنځه وخته لمانځه کې دا دعا لالیه
خدای څه خو دې تا کړي ددې ټول وطن پاچا لالیه

حالات که هر څومره ستم کوي پر ما لالیه
خو ستا په سترگو کې دې رانه شي ژړا لالیه

په انگو دې څښتن بېله لورینه کړي
نه! گلابونه دومره نه لري ښکلا لالیه

یاره چې بیا دې سنځل بویه څنې وسپړلې
تغیر به خود کوي د چم آب و هوا لالیه

ویل یې درمانه زه دې څنگ په څنگ ولاړه یمه
پام غمازانو ته دې وار نشی خطا لالیه

له لوړې مري خو لاس د خبر لپاره نه غځوي
په دې سړي کې لا پښتو پرته ده ننگ پروت دی

په دې وطن کې به د سولې لمر په گرانه وینې
په دې وطن کې داسې گڼ سیوری د جنگ پروت دی

جانانه نه! د موسیقار د وس خبره نه ده
اخ په خبرو کې دې څه ښکلی آهنگ پروت دی

تا څه ویل خو پوی پرې نه شومه چې څه دې ووې
درمانه زړه کې مې تر اوسه پورې زنگ پورت دی

غزل

دا څوک سرمانښام پاس پر بلۍ ولاړه ده
سپوږمۍ یې سلامۍ ته تیارسۍ ولاړه ده

شېخ ولې ترې نه تښتي دا که نه وای دی به نه وای
دا مینه ده په سر چې یې نړۍ ولاړه ده

یو چا د ښار له چوکه یو تصویر دی را ایستلی
خاوند یې بم وژلی دی گډۍ ولاړه ده

دعا يې راته کړله خدايزده چا پسې امين کړه
پرون نه تر دې دمه مې سلگۍ ولاړه ده

دعا راپسې وکړه مورې بخت مې کوټه شوی
په منځ د دريا به کې مې کشتۍ ولاړه ده

راځه چې مينه وکړو دې حالاتو ته خو گورې
نړۍ د نړېدلي پان پر ژۍ ولاړه ده

چې نه ژاړم دا نه ده چې خفه درېسې نه يم
درمانه له ژړا نه مې مړۍ ولاړه ده

غزل

ژوندی يم په همدې زما گزران تړلی دی
په مټ کې مې تصوير د خپل جانان تړلی دی

ديدن راکړه که ښکلي غزلونه رانه غواړې
ددغې للمې فصل په باران تړلی دی

ما ويل چې دا مې ذهن داسې ولې پيريانی شو
دا تا چې په اوريل پورې ريحان تړلی دی

غزل

ته بې مینې ژوند کوې او زه په چا مین یمه
تا څخه ملگریه په همدې ټکي ځواکمن یمه

ستا په څېر خو نه یم چې مغرور یم کبرجن یمه
شکر خدای (ج) پټ کړی زه د مینې په څرمن یمه

ما چې دې د گل سره تشبه وکړه غلط شومه
ته له گل نه ښکلی یې نگاره دروغجن یمه

ته یې، چې بې مینې یې بې مالګې یې بې خونده یې
زه په دغه برخه کې غني یم ښه شتمن یمه

شاید مهربانه شې او مینې ته دې زړه وشي
لا خو دا امید لرمه لا خو درته ژمن یمه

دغه شاعري ده درمان گله چې پاچا یم پرې
نور کني څه سره او سپین خو نه لرم نېستمن یمه

د جهل مرتبه تر دغې بریده رسیدلې
انسان حالولو ته انسان تړلی دی

د وخت پر کرلیچنه لاره تا پورې درځمه
روان یمه په ځان پسې مې ځان تړلی دی

په ما د نفرتونو منرونه بې مانا دي
د مینې په څرمن کې مې وجدان تړلی دی

له خپله کوره تښتي او ستا کلي ته در درومي
په څه عجیبه کوډو د درمان تړلی دی

غزل

ستا په نه شتون کې مې په زړه بالا سختي تېره کړه
د نړېدلي پان پر ژۍ مې زندگي تېره کړه

نه ته ميئن شوې نه د قدر د مينو وکړو
په عبسياتو دې اشنا خپله ځواني تېره کړه

د نيم کښو تمبو له څار دې مينه زياته نه کړه
په ما دې ټول عمر همدغسې نېستي تېره کړه

ما دې يو ځل هم په مړو سترگو ديدن ونه کړ
شکر خاوند چې ستا د حسن پاچاهي تېره کړه

غزل

که د پخوا په څېر مستي زما په زړه کې نشته
ستا هم د حسن نظارې د مخ په وره کې نشته

د ستا په نه شتون کې د مرگ تر بريده ورسيدم
تا خو به وې اشنا چې زور په بېلتانه کې نشته

چې مې په زړه وي هم هغه کيسه په خوله کومه
لکه د مار په څېر مې دوې ژبې په خوله کې نشته

چې مې له زړه ستا د يادونو گرمي وتښتوي
دومره مجال نو د دې جدي په ساړه کې نشته

شاعر سپړي يمه په مينه زندگي تېروم
د نفرت عکس مې د زړه په ديواله کې نشته

درمانه يار به د ژوندون فصل په څه اوبوي
د مينې څاڅکۍ يې د فکر په وياله کې نشته

تا چې په ټوکو کې د نه راتلو خبره وکړه
په ما دې سمه دمه تبه د مرگي تېره کړه

زه خو د ټول عمر دیدن ته وړی پاتې شومه
ماته یې څه که تا په حسن کې خاني تېره کړه

زه مې په هر غزل کې مینه دومره ځکه ستايم
چېرته د مینې کلیمه که مې لالي تېره کړه

ما دې کړۍ ورځ د راتگ څوکیداري وکړله
دا درته چا وې چې کړۍ ورځ مې خالي تېره کړه

د زړه درمانه په دې ټکي گيله من یمه چې
د ستا په شتون کې مې هم دومره بیماری تېره کړه

غزل

هره خبره چې په هر محفل کې تا کړي ده
ما یې غوښتنه درنه بیا کړي ده ، بیا کړي ده

ما چې ستاينه په هر گام ستا د ښکلا کړي ده
قدرت په تا کې د رنگونو انتها کړي ده

سترگې مې سرې دي خو قسم دی شرابي نه یمه
ستا د تصویر سره مې ناسته تر سبا کړي ده

ما واره عمر د الفت توره تېره ساتلې
ما واره عمر د نفرت په ضد غزا کړي ده

د سیند په منځ کې مې ولاړه کشتی وچلېده
له دې نه ښکاري چې مورکۍ راته دعا کړي ده

ظالمه ماته خو قاتل د انسانیت مه وایه
(«ما د دښمن مړي ته هم بالا ژړا کړي ده»)

هغه چې هر ځل پکې خپل صفت ته ځیر شي وایي
«درمانه واه ، واه په غزل کې دې بلا کړي ده»

غزل

کوومه په لمبو کې زندگي ، زړه مې خوږیږي
چې څو وي دا وژونکي جدایي ، زړه مې خوږیږي

هندو، که مسلمان وي خو چې مري ، زړه مې خوږیږي
انسان سره لرمه خواخوږي ، زړه مې خوږیږي

دا ستا د ښو لاندې مې زړگی اوسیدل غواړي
پښتون کړي د مغلو غلامي ، زړه مې خوږیږي

ستا زړه به جوړ د کاني وي انسان ته ټوپک نيسي
خو زه وژلی نشمه ميري ، زړه مې خوږيږي

اشنا لا مې غاښونو کې زور شته لوېدلی نه يم
خو زړه مې نه شي ستا په انگي ، زړه مې خوږيږي

ته هله ، هله زر کوه بنگړيو ته جن ورکړه
راواوړوه کلاسيکه موسيقي ، زړه مې خوږيږي

چې دې د زړه درمان راباندې کومې کوډې کړې
چې ځي زړه مې خوږيږي چې راځي ، زړه مې خوږيږي

غزل

چې ورته گورم له حيا نه يې باڼه غورځيږي
ددې منظر په نظاره کې رانه زړه غورځيږي

بېلتون ځپلي خلک داسې خوري تيندک په لاره
لکه په سمه دمه لاره چې ړانده غورځيږي

څه وايي ! زه به اوس رقيب ته هم زاری کومه
دا به نو پښو ته د مغلو پښتانه غورځيږي

غزل

ما سره که جوړ دی او که وړان دی په ما گران دی
څه کوې! جانان خو نو جانان دی په ما گران دی

منم له رنگه تور لکه ريحان دی په ما گران دی
اباد چې پرې زما د زړه گلدان دی په ما گران دی

څار د ناڅاپي دیدن د کیف به یې څه ووايم
اخ الله! په سره اوږي باران دی په ما گران دی

زه چېرې هم مذهب ته د چا نه گورم چې څوک دی
خو بس چې په سهي مانا انسان دی په ما گران دی

رښتيا که وي رقيب دې د انې سپرې هم نه دی
جانانه خو چې تاته دومره گران دی په ما گران دی

چې تا راپرزو کړی دی په سر سترگو منظور دی
ملگریه دا چې درد دی که درمان دی په ما گران دی

اوس که هر څو دی د غرور په دنگه څوکه ولاړ
خدای (ج) مهربان دی یوه ورځ خو به راوه غورځیږي

اوس مې نو هغه بنایست نشته هجر وځپلم
اوس مې له څڼو نه گېډی، گېډی وینسته غورځیږي

دلته لا هم د پخواني رواج پالنه کیږي
دلته اوس هم په مسافر پسې اوبه غورځیږي

غم دې گلابه په درمان عجیبې چارې وکړې
لکه یو زوړ دیوال په ځاڅکي بارانه غورځیږي

چې دې یو ځلې بېنوا له دره وشړلم
زه به په کومو سترگو بیا وم ستا کوڅې ته روان

له خپله لاسه چې کتاب سوځم مکتب وړانوم
زه له رڼا نه په لوی لاس یمه تیارې ته روان

زمونږ تقدیر هم څه د تورو سپو څټلی لاس دی
مونږ د اختر په ورځ کې هم وو هدیرې ته روان

درمانه بیا یې د دیدن وعده راکړې راته
درمانه بیا یم د غزلو سرچینې ته روان

غزل

په نیمه شپه کې یم ستا بندې دروازې ته روان
له خپله لاسه یم اشنا د مرگي خولې ته روان

په خدای ښه باور لرم دعا مې د مورکۍ راسره
څوک وایي زه یمه تش لاس مقابلي ته روان؟

دغه د نن سبا شېخي هم ، سپرې څه ووايي
شپه په خلوت کې وي سهار وي میخانې ته روان

غزل

چې د ريبار په خوله د عيد مبارکي رالېږي
په ما مينه جينۍ ماته زندگي رالېږي

دا په سپېره خزان کې زيري د سپرلي رالېږي
په سره غرمه چې ځونډيداره دسمالگي رالېږي

هغه د مينې اظهار څه په ښه انداز کې کوي
په کاغذونو کې د زړونو رسامي رالېږي

د بام په سر باندې يې شنه کشمالي مه وړانوي
هوا ترې ماته خوشبويانې د لالي رالېږي

دغه جينۍ مې جوړې شر ته کېښنوي درمانه
په شنه سهار راپسې گوره مات بنگري رالېږي

غزل

بې له تا شاپې شوې حجرې سندرې نه وايي څوک
اوس د پخوا په څېر تپې سندرې نه وايي څوک

چېرته چې ښکليه يارانې د سر په بيه کېږي
هلته به خود د يارانې سندرې نه وايي څوک

د هرې پېغلې چمبه زده وي هم سندرې وايي
خو ستا په څېر خوږې، خوږې سندرې نه وايي څوک

ته چې زما تر مخ رقيب سره تېرېږې خاندې
گوره په سر د جنازې سندرې نه وايي څوک

دا نن سبا موسيقي ورکې شه مغزه خوږوي
اوس د کلاسيک دور پستې سندرې نه وايي څوک

د مينې تاو به ته تر کومې پټوې درمانه
هسې عيس تر نيمې شپې سندرې نه وايي څوک

غزل

خار له ماشومتوبه څومره ښه وو چې واړه وو
 هېڅ له درده غمه خبر نه وو چې واړه وو

اوس نو په ورېښمينو بالښتو راته خوب نه راځي
 اخ الله په تېرو به اوده وو چې واړه وو

کلي کې به غم وو که ښادي وه بې پروا به وو
 مونږ به پټ پټوني پسې مړه وو چې واړه وو

زه د اور لمبه ومه ته ځاله د مچيو وې
 سم د شيطانانو له کاله وو چې واړه وو

اوس مو نو هغه ملا يو بل سره ليدی نشی
 چاته چې له ټول جهان خواړه وو چې واړه وو

گوږه او مړۍ به مو درمانه سهار وخوړه
 خدای شته ټوله ورځ به پرې ماړه وو چې واړه وو

غزل

مونږه ملامت نه وو که شوې مو پسې خولې اوبه
 واه ددې جينۍ خو په مړۍ کې ښکاريدي اوبه

پام چې شرافت خو مې د ضعف ټکی ونه گڼې
 غرونه به سوري کړي که ورمخه وکړي مړې اوبه

خدای دې يې رښتيا نه کړي بېگانه مې داسې خوب لیده
 يار دې په سفر روان وي ته پسې شيندي اوبه

تېری د چينې غاړې ته کېښناستم راياده شوې
 خدای منې کنه! که په مړۍ مې تېرېدي اوبه

ستا په جنتي لپه کې مورې بيا اوبه څښمه
 داسې خوږې لگي لکه وي چې د مکې اوبه

ښه! چې مينه نه کړې صفا ووايه چې ځم درنه
هسې نو اشنا راپسې ځله خړوې اوبه

ښکلي به وي ډېر خو ياره ستا په څېر کيدی نه شي
چېرته د ډنډونو اوبه ، چېرته د چينې اوبه

پرېږده رقيبېان خو له باران راوتي خوړونه دي
ته لکه په سره اوږي د يخ گړي سرې اوبه

داسې ستا په سپين جبين د سپينو خولو ډنډ ولاړ
ته وا په رانه لوبښي کې ايښي دي رنې اوبه

دا چې ته د دې دور له ښکلو نه وفا غواړې
دا به نو زړگيه ته له کانو رازېښې اوبه

ښکاري درمان گله بيا د هجر تاو وهلی يې
څنگه په دې يخ ژمي کې يخې ، يخې څښې اوبه

غزل

بيا د اوبښکو او سلگيو جوړ محفل دی ورته ناست يم
نيمه شپه ده د ټکر په غږ غزل دی ورته ناست يم

نن مې کړې په يو گل گزار د گل دی ، ورته ناست يم
اوس يې گورم چې يې څه عکس العمل دی ورته ناست يم

چې خفه نه شي پښتون يم د زړه وينې ورکومه
دا ستا ياد مې بيا د زړه په کور متل دی ورته ناست يم

فکر نه کړم چې وعده ورته ورياده شي او راشي
خو څه گورو به په لوی الله توکل دی ورته ناست یم

د هغې د خونړو بڼو لښکر ته مخامخ یم
بڼه پوهېم چې راغلی مې اجل دی ورته ناست یم

مینه غواړم کبر نه کړم چې په چا باندې یې گوري
که تېی دی که گریز دی که منگل دی ورته ناست یم*

د هغې د انتظار د زور به څه وایم درمانه
د وجود په هر هډوکي مې اور بل دی ورته ناست یم

* تېي، گریز او منگل د خوست دې دریو قومونو نومونه دي

غزل

دا ته وې چې له نازه غږېدې په ترنم
ما وې که له چا اورمه تپې په ترنم

سندرې خو بس هسې هم سندرې وي کنه
خو ته یې چې کوې راته کیسې په ترنم

نشه په ساده پيو کې ورگډه کړې د بنگ
گل لښتې دا غږکه چې مېرې په ترنم

جانانه بلبل غریه راته وکړه خو تپې
لږ خو مې رنگینې کړه شیبې په ترنم

ما وېل چې موسیقار دی غږوي چېرته سرگم
سرې شونډې دې له یخ نه ریډې په ترنم

دا ستا په موجودیت کې مې وي ژوند داسې رنگین
رنگینې چې وي څنگ مشاعرې په ترنم

مړوند خو دې هېڅکله خالي مه شه له بنگړیو
همداسې چې راځې داسې چې ځې په ترنم

غزل

یار مخامخ دی او ته گونگ ولاړ یې
ته وا خوړلي د دي بنگ ولاړ یې

اوس نو د ټول کلي کیسه کې نه یم
بنکلیه چې ته زما تر څنگ ولاړ یې

د بنکلو منځ کې غمړنگه اشنا
لکه بېری لکه لونگ ولاړ یې

غزل

جانانه چې د مينې برنامه درسره نه وه
ژوندوی وې ، خو د ښه ژوند طريقه درسره نه وه

اشنا په ظاهري خبره دې تېروتم غلط شوم
((ته تش کاغذي گل وې هېڅ وېر مه درسره نه وه))

هوښيارې ځان د خلاص کړو رانه ، بړنگ په ژړا سر شوې
د نه راتلو چې بله بهانه درسره نه وه

زما په ژوند راوستی انقلاب دې جوړې هېر وو
روانه وې ، په سر سره لوپته درسره نه وه

ما گوره په نښتي جنگ کې هم د ژوند نارې کړم
دا مه وايه چې ښکلي مفکوره درسره نه وه

د زړه له درد مې څنگه وی خبر د زړه درمانه
زما په خبر د درد درنه رشته درسره نه وه

رقيبۀ يار لکه د سولې سمبول
ته لکه جنگ هسې بدرنگ ولاړ يې

پښتونه لږ خو دې ځان وپېژنه
دا ته له چا سره کړې جنگ ولاړ يې

مشرهله تا خو مې دا تمه نه وه
څه د بې ننگ سړي په ننگ ولاړ يې

درمانه څه خو شته خو نه يې وايې
دا چې وهلی دې دی رنگ ولاړ يې

ستا مړوند باندې مې سر ايښی اوده يم
څه به وایم د ورېښمو له بالښته

له منگول چې دساتلي مرغان درومي
په تا څه وکړم زما بخته کمبخته

یار ولاړ د رقیبانو په ټولي کې
زر په خاورو کې پراته دي بې ارزښته

په ماښام څنگه اوده شولې درمانه
د مینو خو ناستی وي تر ناوخته

غزل

بې له تا خو زندگي وي داسې سخته
لکه اوړي کې منزل کړي څوک په دښته

ستا له زوره یار راتلی نه شي دیدن ته
خدای ته گوره لږ خو ودرېږه اورښته

زه د تورې له گزاره نه مړ کېږم
که مړ کېږم نو د مینې له کمښته

د مینې په مجلس کې چا د کرکې کیسې وکړې
دا چا مو کړل ورغلي پرهرونه رنجې ، رنجې

زړه مورکۍ یې تشو تصویرونو ته ویر کاندې
پراته دي په تابوت کې اندامونه رنجې ، رنجې

واه ! دا به د ښایست نو څومره لوړه مرتبه وي
چې نور د ښایستونو یې کړل غرونه رنجې ، رنجې

ته یې چې لا هغسې یې تمه د یاری کړې
هغې دې کړل درمانه تصویرونه رنجې ، رنجې

غزل

دا بیا د کوم میئن دي ارمانونه رنجې ، رنجې
پراته دي په گودر کې گلابونه رنجې ، رنجې

څو که زما او ستا په مینه ډېر کالونه تېر دي
تر اوسه دې ساتم د لاس خطونه رنجې ، رنجې

هر څوک د مسافر لالي جیبونو ته ورگوري
څوک نه گوري ددې سړي لاسونه رنجې ، رنجې

غزل

ته چې رقيب ته په مشکيو جوړوې هېندارې
دا مې په زړه کې په لوی لاس راماتوې هېندارې

چې مينه نه کوې نو گرانې زړه مې مه خوږوه
د بام په سر راپسې ځله پرکوې هېندارې

زه به اوس ياره تاته ستا د بڼايست څه وایمه
مبالغه دې نه وي ياره شرموې هېندارې

نظر مې برېښي په ما گرانې درکتی نه شمه
په گلدوزي غاړه کې ستا وړې وړې هېندارې

که په تاوجنو شونډو ښکل شي خدايو ويلي به شي
ستا انگي داسې رانه لکه رنې هېندارې

درمانه نه يم ملامت چې ورکتی نه شمه
د جلوه گر نظر له زور يې پتيدې هېندارې

غزل

اوړی دی دښته ده تر لرې لرې سيوری نشته
خاونده کومې خوا ته وتښتمه لوری نشته

انسان وژنه که باداره تکره توب وي دلته
په زغرده وایمه له مانه بل کمزوری نشته

دا چې تمامه ورځ په شا د پالش بکس گرځوي
ددې غريب ماشوم په سر د بابا سيوری نشته

تا به اوس څنگه زه د مينې په ارزښت پوهوم
چې په مازغو کې دې اشنا د مينې توری نشته

نور انتظار يې بې مانا دی څه چې څو درمانه
رڼا لريږي په اسمان کې په نوم سيوری نشته

غزل

څه د فکرونو په سکروټو کې يې زړه پرېوتی
دا سپړۍ گوره چې يې سر په زنگانه پرېوتی

دغه سپړۍ د يار د سترگو ذکر فکر کوي
ما وې ملا دی د تهجدو په لمانځه پرېوتی

چې د ړندو په څېر تيندک په لاره خورمه ځمه
خورمنو سترگو ته مې ياره ستا بانه پرېوتی

دا څومره ښکلي سوليزه نظاره جوړه ده
دا سپين زړوکى د هغې په ديواله پرېوتی

دا سور گلاب په دې ريښې ، ريښې گريوان کې گوره
ته وا پاچا د ملنگانو په کاله پرېوتی

زه د ميئنې پېغلې نښه درته وښيمه
درمانه تل يې وي نغن په تناره پرېوتی

غزل

غم دې وي راسره تل چې اوده کېږم
ترېنه خورم د خوب درمل چې اوده کېږم

ستا د ياد له ميروړيو نه يرېږم
په ځان چوف کړمه غزل چې اوده کېږم

ته چې څنگ ته ږدې خنجر په جنگ ميئن يې
زه خو څنگ ته ږدمه گل چې اوده کېږم

غزل

تا به چې هر مازديگر ماته راويستلې تيرې
د مينې زور وو چې په گل به بدلېدلې تيرې

په سره غرمه دې سترگې تورې کړې خواري دې وکړه
وچو وښو کې دې صنمه ومېلې تيرې

جار د هغو خلکو ايمان ته سلامي پکار ده
چا چې له لوړې نه په نس پورې تړلې تيرې

زه وم چې تاته مې ټول عمر گرځول گلونه
ته وې چې ماته دې ټول عمر گرځولې تيرې

خبر شوې نن هغې ته خپله خدای وړېښه کړله
چا چې زما او ستا تر منځه ټکولې تيرې

درمانه ځله يې په سرو سترگو کې سترگې گنډې
درمانه ځله سرو مچيو ته ور ولې تيرې

لږ سکون مې روح ته راشي چې تصوير دې
کېم په دواړه مخه ښکل چې اوده کېږم

ته ورځه د پاچا زويه ځه اوده شه
څوک به وساتي مورچل چې اوده کېږم؟

چې ماښام له مزدورۍ نه سترې راشم
سر ته ويړه کېم څنگل چې اوده کېږم

د درمان په سر مې جنگ ته ملا تړلې
د بارودو په کمبل چې اوده کېږم

غزل

دا مه واږه چې ته له مانه هېر يې محترمه
د زړه په هره پوله مې چاپېر يې محترمه

کيسه يې که رومان يې او که شعريې محترمه
خوږ يې ، ته که لږ يې او که ډېر يې محترمه

منمه چې په زړه کې بلا ډېر ښکلي ساتمه
خو ته پکې د سوي لاس په خېريې محترمه

ما مه پوښته ، چې څنگه يم ، ښه يم ، بد نه يم
ما پرېږده ، ياره ته واږه ، په خېريې محترمه

که لاس واخلي درمانه په مرگي کې مې شک نشته
وجود ته مې د روح غوندې راتېريې محترمه

غزل

تر خپلې وسې مې خواړي او ښه محنت کولو
ته چې زما نه شوې زياتی زما قسمت کولو

دا چې په هر گام تا له مينې شکايت کولو
تا مينه نه کوله تا يې تش عادت کولو

دا علامه د قيامت ده که نوښت دی د وخت
نن چې ساقی د ملايانو امامت کولو

رقيب په گوښي ځان اشنا دومره غښتلی نه وو
دا چې برلاسی شو نو تا يې حمايت کولو

هغې سړي گوره اوس خوب د پاچاهۍ ليدلی
چا چې ټول عمر د سرونو تجارت کولو

درمانه ښه شوه چې په نيمه لار يې پرېښودلې
چې نفرت خپلو ته د غږ د محبت کولو

۲۰۱۴ کال د جون میاشت کله چې په شمالي وزیرستان کې د پاکستانی پوځ
عملیات روان وو

وزیرستان!

د وخت د ستر غلیم سره په شر وزیرستان دی
د هریوه خبر د سر خبر وزیرستان دی

خبر اوسه د ډېرو زورورو ښکریې مات دي
دا هغه توریالی دی هغه نر وزیرستان دی

خیبر دی که کابل که کندهار دی مېړني دي
خو ومنه د ټولو سر لښکر وزیرستان دی

په چا باندې به گران وي او یا نه وي خو درمانه
زما د سترگو تور او د زړه سر وزیرستان دی

د کرکت ټکره لوبغاړي شاهد مندوږي ته!

شاهده!

ټول عمر په سیالانو بریالی اوسې شاهده
د ژوند په هر میدان کې ننگیالی اوسې شاهده

په منډو کې تر هر چا گړندی اوسې شاهده
همداسې د شپږیزو مېړنی اوسې شاهده

ته تل د مېړنو د سر سړی اوسې شاهده
همداسې زورور او توریالی اوسې شاهده

غزل

دا چې ويل دې چې په تا مې شه ياري زهر
همدې کيسې خو دې په ما که زندگي زهر

جانان زما دی، کړي خندا له رقيبانو سره
دا مې په لوی لاس په وجود کې خوروي زهر

داسې چې سپکې سپورې وايي خو په نرمه لهجه
يار ته مې گورئ په خوږو کې گډوي زهر

دا مازديگر او د جانان د تللو ضد ته گورئ
دا مې د زړه په هره پوله کې پاشي زهر

دغه سړی گوره نور زغم د بېلتانه نه لري
دغه سړی گوره چې لپې ، لپې څښي زهر

وخت به تر څو پورې درمانه دغه جبر کوي
وخت به تر څو پورې درمانه راکوي زهر

په سترگو د رقيب کې تل ازغی اوسې شاهده
اتل اوسې تکړه اوسې زمري اوسې شاهده

همداسې مې د زړه د کور سپرلی اوسې شاهده
نرگس اوسې گلاب اوسې بېری اوسې شاهده

زما د زړه په گوته کې غمی اوسې شاهده
نوک دې راته خوږ مه شه ژوندی اوسې شاهده

۲۰۱۳ نومبر میاشت

اې د ورېښمينو بالېښتونو په خوبونو روږديه
د ستا په وس کې نه ده اوسه له مورچل نه لرې

تش په نېشه کې يې تېشه وهي نور څه نه کوي
دا ناصح بوځي د زندانو له محفل نه لرې

چې رانجه لرې کړې نو حسن دې پيکه شي داسې
لکه مطلع چې کړي څوک ياره له غزل نه لرې

د زړه درمانه دا ښايسته نظاره وړانه نه کړې
پام دا گلاب خو بيخي نه کړې له اوريل نه لرې

غزل

دا سر مې مات ښه دی خو نه ستا له ځنگل نه لرې
وخت به تر څو ساتي مونږ داسې د يو بل نه لرې

گل رنگې مه کړه اننگي په خادر مه پتوه
ظلم دی مه ساته گلونه د بلبل نه لرې

د انتظار منزل به ووايه تر څو کومه
زه به تر څو وم په منزل کې د منزل نه لرې

غزل

مینہ کوه که دې د ژوند ابادوله ځمکه
 بې مینې ژوند لکه اشنا چرته شډله ځمکه

سخته گرمي به وه او لمر به سوځوله ځمکه
 غریب دهقان به په بېلونو اړوله ځمکه

توکل په خدای په نا لیدلي مخ مین شوم اشنا
 د بارانه په نیت مې یاره وکرله ځمکه

غزل

د زلفو چتر او ستا سپین ، سپین انگي او برنگي
 ته وا ساره سيوري ته ايښي دي منگي او برنگي

دا ستا په زړه کې ښخ دي خپل د سرو بنگړي او برنگي
 خو درښکاره مې نه شوه چېرته مجبوري او برنگي

ډېره مې مخ ته ، مخ ته مه کېږه چې مرم له تندې
 يوه مې روژه په خوله ده، بله گرمي او برنگي

لکه د یخ اوبو چینه چې سپینه سپینه اوړې
 دا جل وهلی زړه به خود درپسې مري او برنگي

تا که د مینې په نوم تشې سترگې وزمبلي
 زه به در اُف کړمه دا ټوله زندگي او برنگي

که بې له خدایه یې بل چاته هم جواز درلودی
 درمان به کړلی ستا د سترگو بندگي او برنگي

زه چې تر څو د غلامۍ سيوري په سر منمه
نو تر هغې به زه پردی ومه په خپله ځمکه

هغه شيبې به مې په ژوند کې چرته هېرې نه شي
ما به گيلې کولې تا به گروله ځمکه

چې له رقيب سره به يو ځای له ما تېر شو اشنا
زه به ولاړ وم خو له پښو مې تېښتيدله ځمکه

داسې هم نه ده چې زه خپله لاره نه لرمه
منمه يو نيم غزل ليکم په بدله ځمکه

دا لرو بر پکې چا راوستل له کومه راغلل
ملگرو يوه ده له اټک نه تر کابل ځمکه

خلک اسمان ته لاړل ته په ځمکه پاتې ښه يې
کم عقله تا چې د غوايي په ښکر منله ځمکه

درمانه اوس به يې ساتمه له بدرنگو خلکو
زه چې ماشوم وم له مرغانو مې ساتله ځمکه

غزل

ماته راگران دي اشنا ماته دي سپيڅلي خلي
تا چې په تکه سپينه خوله کې دي وهلي خلي

چې مې نظر درېسې ښلي ملامت نه يم
زما اشنا په بځملي نو جامو ښلي خلي

هغې ته گوره په زړه غوړ لکه ښتر ولاړ دی
زه لکه وچ واښه يم زه لکه ښلي خلي

خاونده دا د غریبی تصویر یې نشم لیدی
یوه سړي په گربوانه کې دي منډلي خلي

د وخت بادونه مې چې کومې خوا ته وړي ورسره
زما ژوندون لکه له څانگو غورځیدلي خلي

دا لېونتوب که فلسفه ده زه پرې نه پوهېږم
یوې جینۍ راته په خط کې رالیدلي خلي

لکه د سرو زرو په تار کې وي غمي درمانه
څه په هنر د په لفظونو کې پیلې خلي

غزل

چې مې نظر ستا د نظر سره په شرنه وو
مازینگر وو خو اشنا رنگ د مازینگر نه وو

چې دا د هجر لوند څادر مې ورته ویر وی اشنا
په انتظار ومه خو ستا د وصال لمر نه وو

بېگاه د پورې بیابان کې وو لوی ظلم شوی
یو مړی پروت وو خو په تن پورې یې سر نه وو

ښکاره خبره ده سپړه ملامت به وې ته
په دومره چم کې دې یو کس چې هم نظر نه وو

زما په ماتي کې لالیه دا ستا لاس وو گني
دغه رقیب خو په یواځې دومره نر نه وو

دغه غزل دي چې یې ډېر خلک میئن کړل په ما
گني ورکړي خو مې چاته سپین او زر نه وو

د زړه درمانه چې په تا مې سترگې نه شوې خوږې
اختر به وو په چا به وو په ما اختر نه وو

غزل

هره ورځ وایم چې تېم به د زړه ور درمانه
څه وکړم نه کیږي در اوږي مې نظر درمانه

ویارمه خبر دی که وړپاتې مې شو سر درمانه
خو په ژوندوني مې ورپرېښود سنگر درمانه

د پښتنو په سیمه ژوند د سر خطر درمانه
یا به جاسوس یادېږي یا به ترهگر درمانه

ته به ترڅو وې په نه ټکي مرور درمانه
په رقيبانو به ترکومې وي اختر درمانه

ستا د بڼو سره په جنگ دی زړه ته خپر غواړمه
يو خوا يواځې سپړی بل خوا لښکر درمانه

زه به تا وژنم او ته ما اخبر ترکومه پورې
راځه چې پرېږدو دا وړانۍ او دغه شر درمانه

په سفر ځي له ما نظر غواړې زه دا وایمه
کاني دې هم نه شي له کلي مسافر درمانه

غزل

خبر يې بې له تا څنگه وختونه تېرومه
اخته يمه مرگي ته شپې او ورځې لنډومه

هغه په لار روانه زه شپېلک پسې وهمه
لگيا يمه د سرو مچيو ځالي پوکومه

تر هغې به په زړه د درد تپاکې گرځومه
تر څو چې د حسينو سره گوتې ماتومه

ستا شل او زما نولس خو ته مه مرورېږه
سل وارې ملامت يمه ناغه توبه منمه

جانانه مجبوري ده شپه تياره ده هم ساره دى
غريت دى تيلى نشته خو بس کاني به مېرمه

سبا خو په سبا کې دى سبا به څه پېښېږي
درځار شم له ماښامه راته مه وايه چې ځمه

يو ښکلي ته غږېږمه د عشق په ارزښتونو
درمانه په پوکيو مېړې سکروټې بلومه

غزل

کلونه پس مرور يار سره غږېږمه زه
له خوشحالي نه په جامو کې نه ځايېږمه زه

په دې هم شکر دى په دې هم خوشالېږمه زه
په يو اختر او بل اختر چې وريادېږمه زه

کله نه کله خو ديدن راکوه شين به ومه
د للمې گل يم بې بارانه خو وچېږمه زه

غزل

دا زه چې راغلم ستا وخواته بيا عالي جنابه
تنها زندگي نه كېده له ما عالي جنابه

زه تېرى د سره اوږي ته د يخ گړي اوبه يې
ژوندون خورا مشكل دى بې لتا عالي جنابه

ياران مې راته وايي څه ښايسته غزل دې ليك دى
زه ژباړمه دستا د مخ ښكلا عالي جنابه

دا ستا د هريو امر تابعدار يم په سترگو
زه يم لكه سرتېرى ته پاچا عالي جنابه

لمانځه د استسقا ته ټول شريك سره روان يو
دا ټول كلې باران غواړي زه تا عالي جنابه

د خوږ زړگي درمان مې دومره گران ندى لاليه
پكار ده ورته ستا د خولې خندا عالي جنابه

زه به تر كومې د پښتون د وجود وينه ومه
دا بې ارزښته به تر څو پورې تويېږمه زه

حالاتو داسې د يو بل سره دښمن كړلو چې
اوس چې روان ومه له خپل سيوري ډارېږمه زه

هره ورځ مرمه خو مې چېرې هم دا سوچ ونكړ
د چا لپاره او دا ولې وژل كېږمه زه

ته به تر كومې بې غوري كوې د زړه درمانه
د زړه له درده به تر څو پورې كېږمه زه

دا چې يې نيمگړې د ژوند هريو کاروبار دی
ښکاري دې سړي ته مور او پلار کړی ازار دی

تاته ټوله ورځ په دغه لاره انتظار دی
دا مې زندگي ده ياره دغه مې روزگار دی

تاو دې له جبينه د ولولو زلفو تار دی
ته وا چې د سرو زرو له لعله تاو ښامار دی

اې د زړه درمانه ستا تهمت ورباندې بار دی
داسې چې خندان ولاړ درمان په سر د دار دی

غزل

دا چې مې ليکلی ستا په سترگو او رخسار دی
ټوله شاعري کې مې همدا غزل شهکار دی

لا دې په جبين کې د رنگونو بيروبار دی
ځکه دې هر څوک د سر په بيه خريدار دی

زه مرگ ته خوشحاله يم چې دا امر د يار دی
وژنه مې جلاده بيا دې ولې راته وار دی

سترگې دې راواړوه تياره مې له زړه لرې کړه
بلې کړه ډېوې ، صنمه سترگې مې دروختې

زه د بېلتانه تندي وهلې يم مه تېرى يم
ته لکه شيدې ، صنمه سترگې مې دروختې

زر شه له جبين نه دې د زلفو نقاب واړوه
پرېږده بهانې ، صنمه سترگې مې دروختې

وخت وشو درمانه چې د زړه په رنځ اخته يم
مرمه درېسې ، صنمه سترگې مې دروختې

غزل

کړمه شوگيرې ، صنمه سترگې مې دروختې
خوب مې نشته اې ، صنمه سترگې مې دروختې

کله به راځې ، صنمه سترگې مې دروختې
گرځم بې نشې ، صنمه سترگې مې دروختې

کړې دې اشارې ، صنمه سترگې مې دروختې
څه دې راته وې ، صنمه سترگې مې دروختې

لېونۍ تا چې په زړو جامو کې وکړو سينگار
ته وا يو ځای کړه موسيقار نوي زړه موسيقي

په ناز خندا کړه او خبرې غلې ، غلې کوه
غواړم چې واورم د کلاسيک دور پسته موسيقي

په نيمه شپه دې کړيغې وکړې زړه مې وښويپده
څنگه بې وخته دې شروع کړله ځيره موسيقي

چې مستانه ژبو اتن ته څنې واچولې
درمانه خود به له مستۍ نه گډېده موسيقي

غزل

باور دې وشه چې مې هېڅ نه پېژنده موسيقي
خو دې نړۍ نړۍ موسکا دې کړه را زده موسيقي

تا چې په ما د کاني وار وکړو قربان دې شمه
د بنگړو جن نه دې راووته خوږه موسيقي

ته چې روانه وې پاوليو دې شرنگا کوله
په ټوله لار درپسې گراني غږېده موسيقي

غزل

دا چې اوس په لاره پاني پاني ټولوم گلاب
گرم يمه درمانه چې بې قدرو ته لېږم گلاب

جار دې له رخساره د بڼو سيوري ته ژوند کوي
ته وا چې د غڼو په شپاله کې دی مبهم گلاب

خيال د انسانيت ساتم گني نيمگړې نه يمه
تيرې گرځوه راپسې زه درته ساتم گلاب

غزل

لېونی شوی یې چې غواړې له هغې مچکي
زړه! څنگه واخلمه له تځې سرې لمبې مچکي

جوړې په خپل ښايست مینه شوې که څه چل وشو
چې هر سهار اخلې جينۍ له آئينې مچکي

نازکې شونډې دې له يخ نه جنگېدلې سره
ته وا گلپاڼو له يوې بلې اخېستې مچکي

چې هر سهار راوځم مور مې پر تندي ښکلوم
زه هر سهار اخلم يارانو له کعبې مچکي

چې زړه دې نه دی زور مې نشته نو دا ژاړې ولې
کفر خو نه دی که مې ياره وغوښتې مچکي

د زړه درمانه زه به نوم د پيالې نه اخلمه
خو ته وعده راکړه چې ته به راکوې مچکي

غزل

ته ومنه په خدای له تندې مرمه زړه مې وچ دی
باران د وصال راواله صنمه زړه مې وچ دی

ته چرته یې د سرو گلو موسمه زړه مې وچ دی
نگاره سنځل بویه گل شپږمه زړه مې وچ دی

ته راشه ما له ځانه سره بېل جهان ته بوځه
اې سازه ، اې سروده ، اې سرگمه زړه مې وچ دی

وخت وشو د هجران د کوټې ور راپسې بند دی
محروم یمه دا څه وخت له شبنمه زړه مې وچ دی

چې لارې پسې لارې بیا دې سر رابښکاره نه کړو
اشنا د قدم خاوره دې زبېښمه زړه مې وچ دی

په هره یوه جامه کې دې چې زړه وي خو ته راشه
اې درده ، اې درمانه ، اې مرهمه زړه مې وچ دی

ستا د یاد له زوره به اوس خاورې زدکړې وکړمه
زه چې د مکتب په هر کتاب کې رسموم گلاب

دا مې د ریږار سره دا ستا د جبین شفر دی
دا چې په محفل کې کله ، کله یادوم گلاب

تورې ، تورې سترگې سور رخسار او دا نری ځوانی
ته وا په یوه څانگه گورگورې دي او هم گلاب

څه د بې وفا سړي نه طمع د وفا لرم
گرم یمه درمانه په سپېره دښته کرم گلاب

غزل

چې مې په سترگو کې وې هغه کيسې تا ونه وې
د زړه خبرې درته ما هم برلا ونه وې

تا که په واړه ژوند کې يو ځلې رېښتيا ونه وې
ما درته بيا هم دروغجن او بې وفا ونه وې

گناه دې دا نه ده نگاره چې گناه دې وکړه
گناه دې دا ده چې گناه ته دې گناه ونه وې

غزل

له بړندو سترگو دې چاپېره نېغ باڼه ولاړ دي
ته وا چې کښلي تورې جنگ ته پښتانه ولاړ دي

اوس مې زړه مات دی اوس د سرو گلو موسم نه یمه
اوس مې د زړه په باغيچه کې وچ واښه ولاړ دي

په يوه گلدان کې گلاب شين دی هم نرگس ولاړ دی
ته وا دوه ښکلي دي سيالۍ ته خوله په خوله ولاړ دي

د رقيبانو په ټولي کې څو حسين وگړي
اصيل ويلني دي بې قدره په وياله ولاړ دي

د ژوندانه په ړنگه ژۍ کې ارمانونه زما
لکه په غاړه د سپک باندې پانده ولاړ دي

درمانه نه کيږي ديدن ته سترگې مه غړوه
څلور طرف ته مې عسکر د بېلتانه ولاړ دي

په سپين کاغذ مې گلاب رسم کړو او لارمه ترې
نور مې نړۍ ته ياره هيڅ ستا پر ښکلا ونه وې

ما د وختونو د هر جبر مقابله وکړله
ځان مې تالا کړو خو تيارې ته مې رڼا ونه وې

زه پرېدم ما ويل حالات دې رانه ونه تروړي
له دغې يرې مې اشنا درته اشنا ونه وې

ما ويل درمانه بيا به خلک تاته گوته نيسي-
ځکه مې هيچاته د خپل زړگي د غلا ونه وې

غزل

خولگی يې گل بانه چارې، تصوير ته گوره کنه
ته په غزل کې مې اوس دې تصوير ته گوره کنه

چې ما پرېږدې ته رانه ځې تصوير ته گوره کنه
په رڼا ورځ د تورې شپې تصوير ته گوره کنه

چې بې لټا مې د ژوند حال غواړې مغرور لاليه
چېرته د ماتې اينې، تصوير ته گوره کنه

حالاتو سم خندا ته سم کړم گني داسې نه وم
لږ مې د تېرې زمانې، تصوير ته گوره کنه

غزل

اوبه روانې دي روان پكې اسمان ښكاري
په دې وړوكي شان لښتي كې ټول جهان ښكاري

په كومه وړخ چې دې خورو زلفو ته وگورمه
بيا راته ټوله شپه په خوب كې ښاماران ښكاري

مينې تر دې حده اشنا ښكلا پرست كړمه چې
اوس نو هر ښكلى راته ځان ښكاري جانان ښكاري

چې نفرت خپلې ښاريې ته ورشينيدي محبت
دغه روانه ډله ماته شاعران ښكاري

په سپين جبين دې سره خاپونه ياره څه يې كوي
كيسې يې مه كوه غمي د سليمان ښكاري

اوس د ستا خوښه ده چې هر يو دې لوريږي پر ما
ښكليې په سترگو كې دې درد ښكاري درمان ښكاري

زه به نو تاته پر گلپانو شبنم څه ښيمه
په خپل جبين دې د خولې، تصوير ته گوره كنه

څه به د خپلې لېونۍ مينې ثبوت دركوم
بس د پتنگ او د ډېوې، تصوير ته گوره كنه

دا سره غرمه د يار راتگ زړگيه څه ووايم
په وچ خزان كې د مېوې، تصوير ته گوره كنه

د يوه زيارت په جنډې تاؤ دا څو كلن تارونه
دغه دى زما د يارانې، تصوير ته گوره كنه

مابه چې هر ځلې غوښتنه د ديدن كوله
تا به په نرمه لهجه وې، تصوير ته گوره كنه

ما درته وې يارانې سخته وي تا نه منله
درمانه اوس تر نيمې شپې، تصوير ته گوره كنه

دوه بیتونه

رنگ به مې خود لکه سکاره درېسې تور اووړي
 دا خو کلونه مسلسل د هجر لمر ته ناست يم.
 گوندې که زړه يې چرته نرم شې او راکړي دیدن
 زه په دې طمعه د اشنا تړلې ور ته ناست يم

.....

څلور بیتونه

خاونده د يو چا د زړه ارمان دې ولې ومري
 ياري دې ولې پاتې شي جانان دې ولې ومري

هغه د خدای بنده دی او دا هم خدای پيدا کړی
 هندو دې ولې مړ شي مسلمان دې ولې ومري

تا واره عمر دغه خلک جنگ ته هڅولي
 خو زه وایمه باداره چې انسان دې ولې ومري

رقیب ورته زما د مرگي ووې نو یې ووې
 ته دې هم ژوندی وې خو درمان دې ولې ومري

غزل

په واره کلي کې نارې د بېلتانه غږېدې
 څه بدې ورځې وې چې ته راسره نه غږېدې

عفو له خدایه ما وېل بیا به د زر ونه وینم
 ما چوپ کولې چې تر منځ د آذانه غږېدې

ملامت نه وم چې اشنا په مطلب نه رسېدم
 په غږېدلو غږېدې، خو زړه نازړه غږېدې

جانانه پرېږده چې ښه غټه تیږه وارومه
 څنگه دې زړه وکړو قربان څنگه راوغږېدې

ځان دې پرې گونگ کړلو درمانه خو په لار دې نکړو
 څه یو بې دینه ته د مینې په لمانځه غږېدې

درې بیتونه

بس خدای ټټ به وي چی نور په جنگ ماړه وي پښتانه
یو بل ته به تر څو غوښه چاره وي پښتانه

څو به بې تپوسه بې پرسانه وژل کېږي
تر څو به د مرگ سیوري ته پراته وي پښتانه

ملگري د ملا دي که ساتونکي د پاچا
عجبه ده له دواړو خواوو مړه وي پښتانه

.....

دوه بیتونه

چې مې د سوي زړه په حال باندې خبر نه شوې
سبا دې څه کړمه چې نن مې په «بنمر نه شوې

د بېغورۍ خو هم څه حد وي صدقه دې شمه
په گردې کال کې مې لالیه په نظر نه شوې

»پکار نشوې

دوه بیتونه

دا نن چې یې وو څنگه بیا رقیب تر لاس نیولی
بیگاه خو مې پوی کړی وو جانان ټکي په ټکي

منمه ژوند مې سخت شو خو دا یوه گټه دې راکړه
غریته رامالوم دې کړل یاران ټکي په ټکي

.....

دوه بیتونه

ته یی څه پروا لرې اشنا مزې دې وکړې
درد د بیلتانه د دی په ما مزې دې وکړې

زه لکه سرتیری ستا د هر امر تابع یم
ته لکه مغرور غوندې پاچا مزې دې وکړې

دوه بیتونه

دا ته چې داسې زړه نا زړه راسره مینه کوې
له دې به ښه وي چې هېڅ نه راسره مینه کوې
په اعتبار نه یې چې دې هر کله هم پرېښودمه
گرانې په څېر د ژوندانه راسره مینه کوې

دوه بیتونه

ته پرې خپه یې چې له سترگو دې بانه وتي دي
زه پرې خوشال یم پورې ورې مې له زړه وتي دي
ته د الفت په باب کیسې کړې په نفرت مینه
څه معجزه ده په وچ کاني کې اوبه وتي دي

دوه بیتونه

در جار شمه قابو کړه احساسات ، خدای مهربان دی
که ژوند وو بیا به وشي ملاقات ، خدای مهربان دی
د یاد په غوندې ناست یم څه زیږې مازیگری دی
بادونه به دې راوړي مالومات ، خدای مهربان دی
.....

دری بیتونه

زه چې اشنا په محبت او په یاری پوی شوم
ایله بیله خو اوس په خوند د زندگی پوی شوم
د تندي کړښو دې د زړه خبره ټوله وکړه
د څه ویلو حاجت نشته بس جینی پوی شوم
ما خو اشنا مسافري د گپ کیسه گڼله
خو هله پوی شوم چې په زور د جدایی پوی شوم

که خدای غوښتل سړنی کال به ښه اباد وي جینی
خوب مې لیده چې د لاندې کړل بارانه زړوکی

رقيب چې ستا د نامې ذکر وکړي وېوږنېږم
لکه په ژمي چې څوک پټ شي په لاندې زړوکی

غریبه ده خو په پرده دومره میښه ده چې
د کور په وره یې ځړولي دي زاړه زړوکی

په طبیبانو یې درمان درمانه شونی نه دی
د زړه له تپ مې تاوومه د چا شنه زړوکی

غزل

زه دې غمونو داسې کړم لکه وراسته زړوکی
دا ستا وجود لکه ورېښم لکه پاسته زړوکی

له باران وروسته په اسمان کې شنه او سره زرغونه
بیایې رایاد کړل د یوې دنگې شنه او سره زړوکی

جوړ یارانې ته دې زړه شوی دی که څه چل شوی
چې دې راځوړند دي جینی په دیواله زړوکی

مننه او کور ودانی

د خوست ادبي بهير له ملگرو څخه زياته مننه کوم چې تل يې داد راکړی او د دې کتاب د چاپ چارې يې پر غاړه واخېستې .

د گرانو مشرانو عبدالله صادق او ساده حیدرخېل څخه هم زياته مننه کوم چې د ډېرو مصروفیتونو سربېره يې د ((درمان)) لپاره ليکنې وکړې، کور يې ودان غله يې ډېره .

د ځوان ملگري جاوید شاه مندوږي او د يوه ناليدلي ملگري چې ځان راته درمان ځدراڼ معرفي کوي هم، زياته مننه کوم چې د کتاب د چاپ لپاره يې تر خپلې وسې مالي کومک راسره کړی.

د تکړه ډيزاينر وحید کوچي څخه هم زياته مننه کوم چې د دې کتاب د پوښتی پر ډيزاين يې خپل قيمتي وخت ولوراوه .

د دانش خپرندويې ټولنې له مشر تابه څخه هم زياته مننه کوم چې په داسې يو هېواد کې چې په زيات شمېر کې بارود او اصلحه د خلکو د وژلو لپاره راوړل کېږي، دوی يواځې د فرهنگ د غوړېدلو او د کتابونو د چاپ لپاره يې لېځې رانغښتې دي .

په مينه

قدرت الله درمان

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library